

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

- B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1- 4° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, in casu :
- op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand
- te
- vanaf 1.5.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 27 juni 2003.

★ ★ ★ ★ ★

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van **23 september 2003** :

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door de heer
1, substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester
advocaat te

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van 26 april 2004 :

- het Openbaar Ministerie, bij monde van de heer sub-
stituut-procureur des Konings, die zijn vordering handhaaft;

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester advocaat te , die in hoofdde de vrijspraak, in ondergeschikte orde de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- het negatief advies van het Openbaar Ministerie ter terechtzitting van 26 april 2004 bij monde van voornoemd, nopens de gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

* * * * *

I. Procedure

I.1. Op 16 juli 2003 werd de beklaagde gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 september 2003.

Op 18 juli 2003 werd de dagvaarding overgeschreven op het tweede hypotheekkantoor van

I.2. Op de openbare terechtzitting van 23 september 2003 werd de zaak op verzoek van de beklaagde uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 23 maart 2004 en vervolgens naar de openbare terechtzitting van 14 september 2004 teneinde hem toe te laten op zijn vraag de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen.

Op de openbare terechtzitting van 14 september 2004 verklaarde de beklaagde op 7 september 2004 met een ambtenaar van AROHM ter plaatse te zijn geweest teneinde vast te leggen wat de oorspronkelijke toestand van de poel was. Hij verklaarde verder nog steeds bereid te zijn de plaats in de oorspronkelijke toestand te willen herstellen.

De rechtbank beval een plaatsafstapping op 28 januari 2005 in aanwezigheid van een verantwoordelijke van AHROM.

Op de openbare terechtzitting van 28 januari 2005 werd de plaatsafstapping gesteld op datum van 4 februari 2005.

Tijdens de plaatsafstapping van 4 februari 2005 zegde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de rechtbank toe een fotoreportage te zullen opmaken, evenals een volledig uitgewerkt technisch plan in aanvulling van de herstellvordering. Tevens werd toegezegd metingen in de vijver uit te voeren teneinde de diepte van de vijver te kennen. Tenslotte werd toegezegd in het kader van de herstellvordering het aspect van de drainage te zullen uitklaren.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur toonde de originelen van de luchtfoto's van 1946, 1971 en 1991 waaruit blijkt dat op het kwestieus perceel geen watermassa zichtbaar is, dit in tegenstelling tot de luchtfoto van het jaar 2002 waarop de vijver duidelijk zichtbaar is.

De zaak werd in voortzetting gesteld naar de openbare terechtzitting van 26 april 2005.

Op de openbare terechtzitting van 26 april 2005 werd de zaak behandeld en in beraad genomen.

II. Relevante gegevens

II.1. De beklaagde is eigenaar van een perceel gelegen te , ten kadaster gekend onder

Overeenkomstig het gewestplan " (KB 14 september 1977) is voormeld terrein gelegen in agrarisch gebied.

II.2. Op 9 maart 1998 stelde de veldwachter van vast dat er een vijver lag op voormeld perceel. Blijkens zijn vaststelling lag de vijver in een zeer drassige weide.

II.3. Tijdens zijn verhoor op 05 maart 1998 bevestigde de beklaagde begin september 1997 een siervijver (25 meter op 35 meter) te hebben aangelegd zonder over een stedenbouwkundige vergunning te beschikken. Hij verduidelijkte verder dat de vijver een bestaande put (poel) is die werd uitgediept.

II.4. Op 22 juli 1998 weigerde het college van burgemeester en schepenen van een regularisatievergunning te verlenen (stuk 20). Het door de beklaagde ingestelde beroep werd door de bestendige deputatie van de provincie afgewezen in haar zitting van 19 november 1998 (stuk 23 – 33 strafdossier). Bij ministerieel besluit van 4 maart 2002 werd het namens de beklaagde ingestelde beroep verworpen (stuk 80- 83 strafdossier).

II.5. Bij brief van 6 juni 2002 vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke toestand, hetgeen het terugbrengen van de poel tot zijn oorspronkelijke oppervlakte en diepte impliceert, onder de verbeurte van een dwangsom van 50,00 EUR per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

III. Bespreking

III.1 wat betreft de telastleggingen A2 en B (instandhouding) :

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna afgekort als DORO), wat het handhavingsbeleid betreft, heeft aan artikel 146 DORO een derde lid toegevoegd dat bepaalt dat de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, ze

geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Na het arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 () waarbij een deel van deze bepaling werd vernietigd, dient deze bepaling aldus te worden gelezen en begrepen dat de niet strafbaarstelling voor de instandhouding geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Deze nieuwe bepaling, die gunstiger is voor de beklaagde dan de vorige toestand die bestond ten tijde van de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A2 en B, wordt met terugwerkende kracht toegepast nu de decreetgever met deze nieuwe bepaling het onbetwistbaar oogmerk had af te zien van iedere bestraffing voor verleden en toekomst wat het instandhouden van een stedenbouwmisdrijf betreft voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (toepassing artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek).

Het kwestieus perceel is volgens het gewestplan (K.B. 14 september 1977) gelegen in een agrarisch gebied, dit is een ruimtelijk niet kwetsbaar gebied.

De telastleggingen A2 en B zijn in de gegeven omstandigheden niet langer strafbaar gesteld. Dit impliceert dat de strafrechter slechts de strafvordering niet ontvankelijk kan verklaren, zonder uitspraak te doen over het bewezen zijn van het feit of de schuld van de beklaagden.

De strafrechter kan evenmin uitspraak doen over de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat (en de erop gesteunde vordering tot verbeurte van een dwangsom) welke het bewezen zijn van het feit en de schuld van de beklaagde veronderstelt. De herstellvordering volgt aldus het lot van de strafvordering. Zij dient eveneens niet ontvankelijk te worden verklaard.

II.2. de telastlegging A1 (uitvoering) is niet vervallen door verjaring

De rechtbank weerhoudt dat de betwiste werken werden uitgevoerd en beëindigd in de periode gaande van 1 september 1997 tot 30 september 1999. De voor de beklaagde meest gunstige datum, 1 september 1997, wordt weerhouden voor de berekening van de verjaring.

De verjaring doet zich voor, behoudens stuiting of schorsing, op datum van 31 augustus 2002.

De laatst nuttige daad van stuiting dateert van 10 juli 2002 (aanvraag uittreksel uit het strafregister van de beklaagde).

Een nieuwe termijn van vijf jaar vangt aan op 10 juli 2002 om te eindigen op 9 juli 2007.

De zaak werd voor deze rechtbank ingeleid op 23 september 2003.

In hoofde van de beklaagde is de strafvordering niet vervallen door verjaring.

III.3 Beoordeling van de telastlegging A1:

De beklaagde betwist een vijver op het kwestieus perceel te hebben aangelegd.

De beklaagde kan in zijn verweer niet worden gevolgd.

Zijn initiële verklaring afgelegd op 5 maart 1998 (stuk 3 strafdossier) luidt als volgt :

"Ik ben de eigenaar van de eigendom gelegen te , kadastraal gekend onder de . Ik heb inderdaad aan de achterzijde van mijn feestzaal " een siervijver aangelegd. De grootte van de vijver is 25 meter breed en 35 meter lengte. De werken werden aangevat september 1997 en hebben een tweetal weken geduurd. Ik wens wel de opmerking te maken dat de huidige vijver reeds een bestaande put betrof (een poel) waarvoor de kleigrond gediend heeft voor het bouwen van ofwel van of de oude boerderij die op de plaats van de feestzaal stond. De poel werd uitgediept (ik bedoel eigenlijk uitgekuist) en deze aarde werd tegen de rand van de bestaande poel gevoerd. Op die manier kreeg de huidige vijver zijn vorm. Momenteel is er nog geen beplanting voorzien rond de vijver. Voor die werken heb ik geen vergunning aangevraagd om reden dat het wat mij betreft het een opwaarderen van de reeds bestaande poel was. Ook het wegnemen van de onaangename geur als de poel in de zomer droog stond was een van de drijfveren om de veranderingen aan deze poel door te voeren. Rond de vijver is het de bedoeling dat er opnieuw weidegras wordt aangelegd waarop dieren zullen grazen. Ik zal een regularisatiedossier indienen bij de technische dienst van "

In deze verklaring is geen betwisting te vinden dat een (sier)vijver zou zijn aangelegd met een belangrijke oppervlakte. Wel minimaliseert de beklaagde in het verder verloop van zijn verklaring de ingreep die hij op het kwestieus perceel heeft uitgevoerd of laten uitvoeren.

De door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voorgelegde luchtfoto's van de jaren 1956, 1971 en 1991 van het kwestieus perceel vullen de initiële verklaring van de beklaagde verder aan. Daaruit blijkt meer bepaald dat geen watermassa aanwezig was noch een aftekening van een vijver. De voorgelegde luchtfoto van het jaar 2002 laat toe de omtrek van de vijver op het kwestieus perceel duidelijk waar te nemen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dient gevolgd te worden waar zij in haar brief van 11 maart 2005 aan de procureur des Konings aanvoert dat :

"Indien de jaren '56, '71 en '91 zouden gekend zijn als "droge jaren" dan nog zou de aftekening van de vijver, als die er dan zou gelegen hebben, herkenbaar zijn op de foto als gevolg van structuurbederf van de bodem".

Het is juist dat het kwestieus perceel dient beschouwd te worden als een voortdurend nat perceel. Dat zich aldaar met de jaren een plas of een poel zou hebben gevormd, is evenwel gelet op de duidelijke luchtfoto's niet aannemelijk. De voorgelegde luchtfoto's tonen een egaal afhellend terrein zonder de aanwezigheid van een poel of een plas.

Ook de (anonieme) klacht gedagtekend 18 januari 1998 (stuk 6) spreekt boekdelen. De klager verwondert zich erover dat hij bij het volgen van de wettelijke weg de vergunning voor de aanleg van een vijver werd geweigerd terwijl in de aanpalende weide (de eigendom van de beklaagde) nu een vijver is aangebracht.

Gelet op deze gegevens staat het voor de rechtbank vast dat de beklaagde op het kwestieus perceel een vijver met grote oppervlakte heeft aangelegd, dit zonder te beschikken over een schriftelijke en voorafgaand aan de werken stedenbouwkundige vergunning.

Naar luid van artikel 42 § 1, 2° Coördinantiedecreet Ruimtelijke Ordening is een stedenbouwkundige vergunning in beginsel vereist voor de aanmerkelijke wijziging van het reliëf.

De omvorming van een belangrijk deel van het kwestieus perceel in vijver (25 meter breed en 35 meter lengte) is zonder meer aanmerkelijk te noemen. Door deze illegale ingreep werd de functie van het terrein gewijzigd.

Het feit dat aan de basis ligt van de telastlegging A1 is in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

De beklaagde heeft wetens en willens, dit is bewust en zonder uiterlijke dwang, een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij daarbij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Voor de rechtbank is er geen enkele reden om de beklaagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. De beklaagde toont niet aan op welke wijze een veroordeling zijn sociale declassering zou veroorzaken of zijn sociale reclassering zou bemoeilijken.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt, om redenen hiervoor overwogen, een passende bestraffing van aard de beklaagde ertoe aan te zetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de inbreuk en het blanco strafverleden van de beklaagde zodat een deel van de uit te spreken geldboete met uitstel kan verleend worden.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

IV. Wat betreft de herstellvordering gesteund op de telastlegging A1 :

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

Het bewezen misdrijf vormt een zwaarwichtige en –zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van het perceel, dat volgens het gewestplan het gewestplan ^{gelegen}

is in agrarisch gebied. De werken en handelingen, namelijk de aanleg van een omvangrijke vijver, staat de realisatie van het gewestplan, in acht genomen de plaatselijke toestand zoals deze blijkt uit de gegevens van het strafdossier, volledig in de weg.

De rechtbank gaat dan ook in op de vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, dit is de staat voor de aanvang van de wederrechtelijk uitgevoerde werken.

Gelet op het lange talmen van de beklaagde om tot herstel over te gaan, wordt terecht door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur hierin gevolgd door het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het gegeven dat de beklaagde tot gedeeltelijk herstel is overgegaan, wijst op een ingesteldheid zo lang mogelijk deze illegale toestand in zijn voordeel te willen handhaven. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de beklaagde om zelf tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, overeenkomstig de vordering tot herstel van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, over te gaan.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
 art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 3, 38, 40, 41, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en
 wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
 art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
 art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
 art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964 ;
 rt. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
 art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

DE RECHTBANK, recht doende op tegenspraak,

Stelt vast dat de strafvordering met betrekking tot de tenlasteleggingen A2 en B niet langer ontvankelijk is.

Stelt vast dat de herstellvordering voor zover gesteund op de tenlasteleggingen A2 en B niet ontvankelijk is.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1 tot een **GELDBOETE van DUIZEND NEGENHONDERD DRIEËNTACHTIG KOMMA VIJFTIEN EUR (400 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes: 40,3399) (= 1.983,15 EUR).**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ACHTENTWINTIG DAGEN.**

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde ; wat betreft **NEGENHONDERD EENENNEGENTIG KOMMA ZEVENENVIJFTIG EUR (200 BEF verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes gedeeld door 40,9933) (991,57 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van veertien dagen van de uitgesproken geldboete van duizend negenhonderd drieëntachtig komma vijftien euro zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.**

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het opvullen van de vijver en nivelleren van het terrein zodat opnieuw een gelijkvormig aflopend bodemprofiel ontstaat;

Veroordeelt tot het betalen van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur indien binnen de termijn van vijf maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis het herstel in de oorspronkelijke toestand niet volledig werd uitgevoerd.

* * * * *

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIG EUR**, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 73,20 EUR.

Legt de beklaagde tevens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

* * * * *

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **ACHTENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF**

Aanwezig :

- i, alleenrechtsprekend rechter,
- i, substituut-procureur des Konings;
- i, e.a. adjunct-griffier.